

L'escàndol dels plans de pensions dels directius de TMB

S'ha descobert que directius jubilats cobren alhora de les dues empreses de TMB

Joan Teran

El setembre de 2007, els treballadors de Transports Metropolitans de Barcelona feien pública una informació amb dades sobre els salaris que alguns directius o alts càrrecs de TMB havien aconseguit. No està de més recordar aquestes dades ara ja que, tal i com denunciaven els treballadors i treballadores en aquell moment, malgrat que TMB és teòricament una empresa pública, i malgrat que el conveni que regula les condicions laborals de la majoria de la plantilla de l'empresa és públic, no passa el mateix amb les con-

No hi ha política d'austeritat cap als directius

Els directius podrien cobrar entre 386.000 i 552.000 euros només de TB en pla de pensions

dicions dels alts càrrecs ni dels directius de la companyia.

Avui, de les prop de 4.100 persones que treballen a TMB, entre 270 i 300 tenen categories laborals elevades, corresponents a les d'alts càrrecs o directius. La proporció és, doncs, d'un directiu cada 16 treballadores, o d'un directiu cada 4 autobusos. Però el realment sorprenent de la qüestió rau en el fet que, malgrat que els directius i alts càrrecs voten a les eleccions sin-

dicals i, per tant, els sindicalistes que firmen els convenis, encara que aquests no regulen les seves condicions laborals.

És fàcil, doncs, pensar que les raons del secretisme que envolta aquestes condicions laborals tenen molt a veure amb els privilegis que la publicació de la CGT va descobrir i que va fer públic al número 69 de la seva publicació *Utopia i realitat*. En ella hi apareixien documents que demostraven les condicions pecuniàries de tres directius recentment jubilats de TMB. A banda de càlculs relativament senzills, era possible deduir-ne els sous base (que oscil·laven entre els 64.000 euros anuals, i els 88.000 fa dos anys), es va des-

cobrir que aquests directius tenen un pla de pensions (a través d'una asseguradora privada) que els permetia cobrar alhora de les dues empreses independents que formen TMB: Transports de Barcelona (TB) i Ferrocarril Metropolità de Barcelona (FMB). Segons aquestes fonts, l'ideòleg de l'operació hauria estat Juan Murcia González, director de Recursos Humans de TMB, encarregat també de negociar aspectes del conveni amb els treballadors i treballadores. Gràcies a la seva operació, els directius tindrien el dret de cobrar (o d'haver cobrat ja) un capital que oscil·lava entre els 386.000 i els 552.000 euros en els tres casos que denunciaven. I això conside-

Els sous a TMB

L'exdirector de finances de TMB (Francisco Bellver, número de treballador de TB 10.679 i 4.178 de FMB): segons la revista *Utopia i realitat*, va ser el responsable d'integrar els plans de pensions de metro i autobusos a l'entitat bancària La Caixa. Segons els documents fets públics, tindria un sou base de 72.114 euros (sense comptar el 15% de beneficis), i gràcies al pla de pensions de TB hauria pogut cobrar 522.142 euros. Això sense comptar el pla de pensions de FMB.

L'exdirector de la xarxa d'autobusos (Josep Maria Satorres, número de treballador de TB 10.795 i 5.118 de FMB): expert en negar millores laborals als treballadors i treballadores adduint que no hi havia diners, hauria arribat a cobrar 64.603 euros a l'any de sou base (sense comptar el 15% de beneficis), i tindria dret fins a 386.997 euros en concepte de pla de pensions, només de TB. Del pla de pensions de FMB no es disposa informació.

El tercer exdirectiu de TMB del qual es té informació (Alberto Roman Castillo, número de treballador de TB 8.097): a diferència dels altres dos, i a causa de la seva categoria laboral, només pot estar en nòmina a una de les dues empreses de TMB. Tot i això, el seu salari arribava, segons els càlculs realitzats, fins a 88.193 euros de sou base (sense comptar el 15% de beneficis) i la xifra del seu pla de pensions arribaria fins a 552.145 euros.

Un treballador normal de TMB, posem per cas conductora d'autobusos: no té dret al pla de pensions com els contractats a asseguradores privades dels que gaudeixen, pagats amb diners públics, els alts càrrecs de TMB. Tampoc té dret a beneficis, i si té l'obligació (a diferència dels altres, i com la immensa majoria de la classe treballadora) a complir uns horaris regulars. El seu salari anual és d'uns 24.000 euros. Sense dret a dos dies de descans.

rant que només es compta el que cobraven d'una de les dues empreses de les que tenien dret a cobrar (TB). Mentrestant, els substituïts de directius com aquests que havien negociat per ells mateixos

unes condicions salarials tan generoses, segueixen negant a la majoria de la plantilla de l'empresa unes condicions laborals més dignes amb l'excusa de que no hi ha diners.

La justícia permet mentir als polítics

Joan Teran

Pablo Díez era un treballador de TMB. El 30 de març de 2004, i a causa d'una suposada venda irregular d'un bitllet per valor de 1,10 euros, l'empresa va entregar-li una nota per la qual li comunicava el seu acomiadament. Considerava que l'actuació del treballador era "una falta de caràcter molt greu" i, per tant, motiu de "comiat disciplinari". Producte d'aquesta actuació per part de l'empresa, que es pot trobar a Internet i també als arxius de TMB amb la referència "Expedient 9/2004", i empès per la desesperació, Pablo Díez, un treballador amb un historial immaculat, i pare de 4 fills, se suïcidava l'endemà, el fatídic dia 31 de març de 2004.

Els companys i companyes de Pablo

Díez van iniciar aquell mateix dia la lluita per la seva memòria i dignitat amb aturades, vagues i mobilitzacions. En aquell context, l'aleshores president de TMB, Xavier Casas, avui president de GISA, l'empresa de Gestió d'Infraestructures de la Generalitat de Catalunya, va arribar a negar, en sessió plenària del Consell d'Administració de l'Entitat Metropolitana del Transport, que TMB hagués acomiadat Pablo Díez. I ho va repetir fins a tres vegades.

Els treballadors i treballadores, considerant aquelles declaracions un insult a la plantilla, però sobretot a la memòria d'en Pablo i dels seus familiars, van respondre que-rellant-se criminalment contra Casas. Després d'un llarg procés judicial, l'Audiència Provincial de

Els treballadors de TMB es van querellar contra Xavier Casas, l'expresident

Barcelona va cloure l'esperpent amb una sentència molt il·lustrativa per qualsevol ciutadà que hagi tingut mai dubtes sobre la

qualitat humana i moral de la classe política realment existent. Aquestes són algunes de les frases més significatives de la sen-

tència: "Salta a la vista que cuando, como ha sucedido en el presente supuesto, un funcionario o autoridad interviene y toma la palabra en una sesión de un órgano colegiado de un ente público, para dar cuenta de su gestión o de otras circunstancias relativas a la actividad de dicho ente público, no pesa sobre él un deber específico de fidelidad y veracidad; y ello por más que dicha intervención se documente mediante la oportuna acta (y aunque en dicha acta figure la firma de dicho funcionario como interviniente en dicha sesión)".

És difícil no considerar aquesta sentència com una "llicència per mentir" per a qualsevol dirigent polític. Tot un homenatge de la "justícia" a Pablo Díez.